

คำประวัติ
เจ้าสรอย ณะลำปาง

ผู้ซึ่งจะสมัครเป็นผู้แทนราษฎร

ในจังหวัดลำปาง สมัยที่ ๓

พ.ศ. ๒๔๘๑ ต่อไป

ราษฎรชาวลำปาง

พิมพ์เพื่อเป็นเครื่องระลึกแก่ชาวจังหวัด

ลำปางอันเป็นผู้ร่วมปิตุภูมิเดียวกัน

พุทธศักราช ๒๔๘๑

๖๑
หนังสือ

คำวประวัติเจ้าสรอย ณะลำปาง

ผู้ซึ่งจะสมัครเป็นผู้แทนราษฎร ในจังหวัดลำปาง

สมัยที่ ๓ พ.ศ. ๒๔๘๑ ต่อไป

ราษฎรชาวลำปาง

พิมพ์เพื่อเป็นเครื่องระตักแก่ชาวจังหวัดลำปาง

อันเป็นผู้ร่วมปิตุภูมิเดียวกัน

พุทธศักราช ๒๔๘๑

คำนำ

ในการที่มัจฉตศรัทธาจัดการพิมพ์หนังสือค้างตำรา
เมืองเหนือขึ้น ก็โดยได้อ่านแต่โดยตลอด เห็นว่าผู้
ประพันธ์หาจนได้ประพันธ์ขึ้น เพื่อดั่งเดิมเกียรติคุณความ
ดีของ เจ้าสร้อย ณะดำปาง ผู้แทนราษฎรจังหวัดลำปาง
สมควรที่ชาวลำปางจักได้ทราบไว้ โดยทั่วกัน เพื่อจะได้
เป็นตัวอย่างแก่ชาวลำปางรุ่นหลังได้ประพฤติน ในความ
จะเห็นได้จากประวัติของเจ้าสร้อย ณะดำปาง ซึ่งแต่ดั่ง
ให้เห็นชีวิตตั้งแต่เยาว์มา จนถึงพี่น้องชาวลำปางทั้งหลาย
ได้เลื่อมเป็นผู้แทนจังหวัดลำปางอันเป็นที่ภูมิใจของกำนว่า
ความพากเพียรมานะบากบั่นอดทนได้ พยายามปลุกปล้ำทำ
คุณความดีโดยตัวแข็งตนเองอย่างแท้จริง เมื่อภาวะสมัย
ซึ่งเป็นผู้แทนอยู่นักได้ปฏิบัติหน้าที่ของผู้แทนโดยความ
ซื่อสัตย์สุจริตเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติ และโดย
เพราะจังหวัดลำปางเป็นอันมาก นับว่าเป็นเกียรติยศ
อย่างสูงแก่ชาวลำปางไปตลอดชีวิตปาวสาน.

เนื่องด้วยเหตุที่พระรณามาข้างบนนี้ จึงทำให้
 ใ้ราษฎรชาวตำบองกล้าตั้งตระหนกตกใจ พมพหนังสือ นชน
 เพื่อให้ชาวตำบองเราได้ทราบไว้ โดยทั่วกัน ขอขอบใจ
 นายน้อย มณีนวรัตน์ ผู้ประพันธ์ ซึ่งมีความหวังดีต่อพี่น้อง
 ชาวตำบองไว้ ในหนังสือ และขอชมเชยว่าเป็นผู้ที่ฉลาด
 ตีความระประพันธ์ ได้เนื้อถ้อยกระตังความ ประกอบด้วย
 ความไพเราะจับใจชาวตำบองยิ่งนัก.

หวังเป็นอย่างมากว่า หนังสือคำนี้จะประ-
 โยชน์ ให้ พี่น้องชาวตำบองได้รวมความสามัคคีกลมเกลียว
 กันในทางที่ชอบ เพื่อรักษาไว้ซึ่งเกียรติยศของจังหวัด
 ตำบองเรา และเป็นกาให้สติแก่พี่น้องชาวตำบองไปชั่ว
 กัลปาวสาน แม้ว่าหนังสือเล่มนี้จะได้เป็นประโยชน์ถึง
 ความปรารถนาแล้ว ขอยกเกียรติยศอันนี้เป็นเครื่อง
 อภินันทนาการแก่จังหวัดตำบอง อันเป็นปิตุภูมิที่รักของ
 ชาวเจ้าและพี่น้องชาวตำบองทั้งต้นถ้วนทุก ๆ คน.

คณะราษฎรชาวตำบอง

๑๕/๖/๒๔๗๓

คำวประวัติเจ้าสรอย ณะลำปาง

ผู้ซึ่งจะสมัครเป็นผู้แทนราษฎร
ในจังหวัดลำปาง พ.ศ. ๒๔๘๑ ต่อไป.

พระนวมก่อน กำวรกอนไก่อ พิวดาทไหว กราบเท้า
ทูลดำ มุดระเก้า ซ้ำหม่อนไขเจ้าจักพรรณาแต่เก้าตงถ้อย
เจ้าน้อยชนเมือง จ้อเลี้ยงเบ้งบ้อย ดักดดำปางเตดตอง
อยู่ แจ่มใจไก่อห้วยบวกร้อง จังหวัดเขตคหองดำปาง
ยามเมื่ออายุผ่านเข้าปานกว้าง ตามสืบประมาณับเดือน
นับได้ ตำนมีเมี่ยงแปง เตี่ยมแฝงรวมไก่อ ปงต้นุกใจ
ม่อนพัก จ้อเจ้าจันฟองดี้อ้อมสระดัก ได้หลายขอบเข้าเดือน
มา มีบุตรจายฮักกาดังเตียงดำอายุนานมาหกบเบียงชน
เจ้า ราชวงษยศียง บ่อตน มารับเอาไป เตียงไก่อ มีนามก่อน
สรอยม่อนหน่อไก่อ ฮักเหมือนตูกได้ ในพุง เมษาด้านตัวยศ
ใหญ่บุญสูง เขาไปนำรุงจนปอใหญ่หน้า ตั้งเข้าโฮงเฮียน
คำเขียนแตงดำ ให้อเขียนวิชาอ่านคิด เฮียนหนังสือไทยอยู่
ไก่อรวมฮัก บุญวาทยของดำปาง ก็นเฮียนดำเร่จิวิชาชนกวาง
ทำนหันท่าทางเตียบแหดมเก่งกดำ ปออายุถึงในราวสิบห้า

ได้บังคับท่านไท้ เจ้าราชวงศ์ชัยคองบ่อไร่ ตั้งกรุงเทพ
 ไต้ ในกรุง หือเขียนเพิ่มฮือวิชาจนตั้งเอาใจบารุงอุดหนุน
 เต็มแก้ง บ่อไร่แข็งจำว่าตาต้าแดง มีนหากตงมจอน การ
 ไปการมาหนักหนนชนช ยอนมแต่ช่นนาฉา ต้องไปตอย
 ฟ้าเมินนานักหนา ช้าเตี้ยเวดาหลายฉ่นบ่ได้ เพราะรถไฟ
 หลวงจากกรุงเทพไต้ มาถึงเดินใจเต้านน จักขอเด้าบ่น
 หือแจ่งแซมชนฮือฮือทราบคองคองไทย บางคนบ่อฮือเหมือน
 หือบ่อฮือใฝ่ๆ ก้อตายคองบ่อฮือได้ ส่วนเจ้าด้รอมอนเดิน
 คอนดองไต้ จักไปตางไต้บ่อฮือ เพราะบ่อปากฏเจ้าโอรด์
 ก ยอนคองมอนชายงเยาว์ เผื่อได้ทราบฮือเจ้าอ่างอินเทดา
 เป็นไต้ชายงเซายกรุงเทพไต้ ตงออกตงใจเด้าเรียนแต่ไบ้เจ้า-
 บัญญาไ้บ่อจำ อุด้าหักากก่าอดทนเห็นอยด้า บ่อยอม
 น้อยหน้าคนไต้ ยามเมื่อค่าละ เจ้าแผ่นดินเมืองไ้หว เอียน
 ฎหมายไทยไ้จะดอบหน ช้ามอเบองชวาเกิดมาเป็นฉา
 ออกใจผัวพันอ่างฮืออื่น โดยคองามอดทนบ่อไต้ด้อค่อน การ
 เจ็บปวดคองอรา คัดคองคองฮือหมอรักษาผ่าคัตไต้ยาเย็บ
 แผลดจ้องหือย ส่วนมือเบองชวาเดยเดยไปจอย หัวอกพดอย

เกือบม้าง ^๒ ้วยอมอดทนบ่อได้อรง ^๒ คัดใจต่อตงตาเบยน
 เอามือเบยงซ้ายมาหัดขีดเขียน เหมือนเด็กนักเรียนหัดเขียน
 เริ่มคั้น ความพยายามหนีไปบ่อบน ย้อนความอดทน
 หน่อไต้ ผลคุดเจ้าสรอยดอกไม้มืดเลยด้อบได้เป็นเนา เคย
 ดงดำนาก ^๒ คัดบายออกเก้เป็นทนายเนาสยามเมืองไต่จนมีจ้อ
 เดียงโต้งตงแต่ไม้ ^๒ หัวอกปายในจันย้า ^๒ ไต่มีเมี้ยแบ่งเตียม
 แผลงห้องหน้า ^๒ นอนร่วมไต่พ้อพ ^๒ มีบุตรค้อฮักหาคคนด้วย
 กั้น ^๒ สุกม้วนงันอยู่กรุงเทพไต่ ^๒ ไปถึงชาวบ่ประมาณจะได้
 ม่อนจาร์นัยอ้านับ ^๒ บ่อมาเดียงบุญดับบุญด่วงดับ ^๒ บ่อได้
 หันหน้าวงวีย ^๒ หนทางยากดำไปมากไต่บ่อมีรักไฟไปมาต้อง
 เต้า ^๒ กว่าจะได้หันวงษาเคือเหง้า ^๒ พ้องกับบ่อเซาแก่ค้าว ^๒
 เป็นแต่บุญกุศัดหน้า ^๒ ยังไต่หันหน้าขาวขาวบดเดียว
 เดยจนเหมือนอยู่ ^๒ ไต่ตา ^๒ เพราะมอดเออการค้า ^๒ ไปมากไต่
 เสดางดำปางกับกรุงเทพไต่ ^๒ มา ^๒ ๗ ^๒ ไป ^๒ ง่าย ^๒ ด้ ^๒ ๗

บทนขอปลงวางขอบย่าง

จะได้ต้อกับทลุนก่อนแท้

ประวติกการ ถ้าปางเด็ดต้อง บ่อมีขุนคองต้องแจ้ง
 ชาวได้ เหมือนตงแสงไฟต้องไปตัวห้อง ปากนินดักบิ
 คณคอง เหมือนหัวกงของจันทา เขตางดำปางบ่อคคคำ
 จำ บ่อยอมน้อยหน้าคนใด เดิมทีพวงพ้องชายังตั้งดัย หนึ่ง
 ดือพิมพ์ไทยประกาศทอห้อง ว่าทุกจงหวัดหือได้เกยวของ
 มีผู้แทนครอบไว้ เขตางดำปางถ่านหน่อให้ มีคนนับได้
 ประมาณห้าแฉ่นเศษน น้อเฮาดองหาร แบ่งเก่งประ-
 มาณดองแฉ่นเศษได้ พระราชบัญญัติบ่งช้ตบอให้ ตาม
 กฎวินยคถาวไว้ ห้อมมีผู้แทนหนึ่งคนบ่อไร้อยู่รวมไ้ปก-
 ครอง ส่วนผู้แทนนบอแจ้งถดดอง หือช้ท่านองกอง
 เมืองกองบ้าน หรือช้กฎหมาย บรรยายคตคานช้ความ
 เป็นไปพวงพ้อง เป็นคนช้อดตยบ่อได้เกยวกองเกยถุกคอง
 จากา ห้อมมีหลักทรวยหือเฮือเคหา ตามกฎบัญญัติ
 มาตราบอกคาน ม่อนคิดในใจตวงทยเสยงถ่าน ว่าจาด
 ดำปางเด็ดคอง คงบ่อมีไผจักมาเกยวของด้มคคเกยวของ

แทนเรา ที่สมัครแต่จดจนแต่พวกเขา ซึ่งมาข้างเขาเป็น
 คนต่างบ้าน ยินมาอาสารับรองต่อค้ำขอปกครองเราพวก
 พอง นึกว่าเขาดำปางเต็ดคอง บ่อมก ถองคนดี จับ
 หลวงพ่องนน ถลาจคานดำรังดี อวดอ้างดีกรี ประวดแต่คน
 หลวงหอพวกเราหลงไหลศดวยกัน หลงกลดวอยหลังน้อมผล
 ที่สุดดำปางมีพรอม ผู้ตโอบอ้อมอารี เจ้ารอยหนุ่ม
 นอยบ่อพดอยเด่นดี ถมคกรเอยนมาแต่ได้ ช่างงเดือเนา
 ทำเกิดไบคสิ่วดยดี แตกต เบ็งเป็นทนาย อยู่ในสำนัก
 พุดจำเก่งกล้าคารมย์ ปากค้ำไฟเราะ ทำทางกัถมเจ้า
 เกยงพายม ถมเป็นหนอหล้า เหมือนเจ้ากุมาร บินชาน
 เมพฟ้าพยาอินตาจับไว้ เขาหินถกลงแบ่งยนคหือใจ จำ
 เฉียบไตเคยมกกัน เจ้ารอยคอกไม้บ่อดาวดำรงค์ ได้มา
 เตียมคั้นคั้นเมืองเก่าหมิง พกพระราชูรบ่อได้ระหลังบี ยินดี
 จินยาด เดยงบ่อเสยแส่งเมธาทำนค้ำ ซึ่งได้หอบอ้อมคุม
 ปาเขดางเต็ดคอง แก้วมงเคยมค้ำ ได้เแทนมาบัญญัติ
 เก่งกล้า เป็นคนปนเมองบ่อหอนอยหนากบฝูงประชาต่าง
 เจอ พกพระราชูรบ่อไตรงเรือ ปากนแหงนเวอน ไปทอ

พิภพแวดล้อมกัน พวกพี่น้องทุกคนคิดตามหตามห้อย
 ถ่อมพวงมาลัยอันใหญ่อันน้อย ที่ประติษฐ์คอยแต่งไว้
 บางห้องเอาขันพานเงินดอกไม้ ยอขึ้นไหว้ถามดา ว่า
 คันทรงยศราชบุตรดำ บ่ากฎเกิดมา ดำปางเขตคหอง
 กางดัมประทน เตอดนหมกของ ชื่อศัตรดากรล พวก
 ราชธูรให้ของโอตๆ เตียงใหญ่ห้อยไชโย ด่มุกเจ็ดตำ
 ม่วงน้อกไข บัดโททำโม ดำปางเกือบบั้น ยอนว่าบัต
 ต่างคนต่างถิ่น เพื่อนดำตวยพำพร้อม หน้ไปรอบเมือง
 ถนอ้อมก้อมตวโรงเขตคหองดำปาง คนห้อยพ้อชอง
 กดำถวงปราศัย ว่ายอดนงวัยหัวใจแห่งธา เบ็งเบ็น
 ผู้แทนจังหวัดแกตวกลตาชามวิชาพ่อน้อย ผ่อตหน้าตำหมด
 งามด้อยด้อย ตำรปหน้างามดี โคห้วยอัยแย้ม ดังาราช
 พุดจาเขากั ดะดังเบ็งบ้อย จะพู่ไปยาวบ้ญญาถิ่น้อย
 ขอเดาโวลั กนพง นอยมณดำปางเขตคหอง เบนเกยวกลอง
 แคประพินชั ก่อนหนัดๆ

บทที่ ๓

บัดนี้ มีเงินยาว เหมือนได้อยู่ดาวมิ่งเมืองสวรรค์
 ไฉนจะเคยมั่น แข่งขันยากไป จึงหวัดต่าง บ่อดักคำ
 ไต่บ่อมเมืองไต่เปรียบจ ผู้แทนต่างทุกวันเดียดกนบ
 ว่าอันหมกม พุดจ่ามานะ เก่งกล้าสู้ชม เข้าไปประชุม
 ด้ภาพเมืองไต่ ขอเอายังผลประโยชน์มาได้ จจะจรรนัย
 กถาวจ คือโง่งนาตาตคไต่มาน เป็นของเกียดด้วยเงินทุน
 เมืองไหนพ้องนั้นจะมาปانبูน เซดางพร้อมมุดทุดขอมา
 ได้ ไฉนๆ คนใดก็ฮู้ เพราะเจ้าด้รอยปอบอวกนุกิ ครอบ
 ด้วยทรงใน ว่าประเทศันบ่อมตไหนด น้ำตวัดเมืองไทย
 เป็นของกำหน้ำ โง่งพยามบาดโรจคิดคตมัน้ำ ก็ขอไต่มา
 พร้อมพกดังไต่กรมทาง ปลดคักด้ำนก นับว่าอันเจริญ
 กนไฉนบั้นจำเป็นบ้ำข้างเซิน ดังไปประเดิมไวยงท่หิน ด้อ
 งจตงหลายเคิมออกก่อนอน เก็บภาษ่แบ่งบ่อไร่ กนครบ
 รอบบ่ไฉย ๒ บาทใจ เอาไปมอบให้นายงาน เจ้าด้รอยก็
 คิด รับเร่งจัดกำร ขอรัฐบาดตดลงมาได้ ด้องวัจันหลุ่ไฉย
 ๓ บาทได้ จันทุกวันมาเดียดวัน ผู้แทนของเราไต่ด้ำนกถาว

จ ยกเหตุอ้างเป็นนาน ว่าต้องจนทำในสยาม รับจ้าง
 ทำงานประโยชน์กนอย ผลดีสุดคดงเบ้งบ้อย ตามแนว
 รอยท่านไทย ผู้แทนต่างประเทศใจไซไร ขอประโยชน์ได้
 หลายอัน โส้งนำค่านน ไผจะนึกฝัน ดินค้าดำคณ เป็น
 ของออกหน้า ก้าวเด็กผู้แทนค่อไปภายหน้า หือระวง
 นาน้อง คนเราดำปางเกิดในเค็ดคอง อยู่ร่วมห้องอัน
 เดียว จาดเจอเฮ่านเกยกนเขาเห็นยว อย่าฟังใจเรื่อหงดม
 ปากอ่า ดักด่างเมืองค้อคนต่างหน้า จ่างจ่าจาดาทอดก
 เบา เจอจาวดำปางดื่บถามแต่เกา หากอยู่เอนเจ้าเรื่อมัน
 คนต่างถนนน เดียงปากผัดกน จ่างมาพัวพันเขาหวงไค
 ไค พวกจาวดำปาง บ่อใจจ่าวไบจะหงดวยไปมบมู้ พู่
 มาจะไดหากเข้าใจย์ บ่อถ่าออดอจาด ก้าวหน้องนำว
 กถ่าวตานดาร์ดีคนเอาคกรประวตออกอ้าง หมูจาวดำปาง
 เต็มค่างแคก้าง บ่อหงดกตพรางงายนค บ่อเกยเดี่ยทค
 เขาจะจัก จุ่งจุมกเถ่นเหมือนคจาย คนต่างถนนน เฮ่า
 เกยยี้ ด้ายจ่างพุ่มคายบายดินนอกเขยว ถนเด็กคณผัด
 หัวคคชคเดี่ยว เหลี่ยวทางไตถ้าง ถาถงดำปางหือเปน

หมายถึง เราจะปกปิดบั้นอกคน เหมือนเป็นผกมัต ตก
 รัตสองแขน เอาตัวไปแทน ใจต่างดอกเบย เตี้ยจอดำ
 ปางใดตกต่ำเตี้ย ก็เหมือนพวยเขือเคนหา คนต่างเมืองใคร
 จะได้ชูยชา จำเล่าหน้าหนทา บ่อใจหือเจ็ก คนต่างภาษา
 หลงทางมาอาศัยเขตคหอง จ้อเตี้ยงดำปางโต้งตงมีกของถือ
 ทำนองอย่างนน เเซตงดำปาง ใฝ่ก็ฮู้จน บ่อเกยน้อย
 หน้าเมืองใด กอยพอดเตอะ บ่อดำดังดัยคนต่างถิ่นไปตง
 บ่อได้จ้อง ผู้แทนดำปางตโตเกยวของ ก็หากตงมอย
 แดง ใฝ่พ้อจะยอม หอกากาศแกว หนีทงขวางบ้านเมือง
 เดิม ดำปางแคว่นปน ใฝ่บ่อฮู้รวเดริญ ทงบ่อแม่เดิมใจ
 ตูญผู้หนญา พวกเด็กฮอมมือ ฮู้หนักอบา ฝูงอาวอาวบ
 หนอง แรกเจ็กหากนยงฮักพวกพ้อง ชั่งอยรววมหองคาวา
 คนต่างถิ่นนน จะมาอาษา ฮยาหวงเตหนา ก็จะได้ไก่อ
 เจอนกยางปอนจะบ่อมนกได้ ฮ้องเตี้ยงจาใดก็ฮู้ ไม้
 จันทรไนดง บ่อฮ่อมแตะก็ หอมรศักดิ์ตนตองคินชง หากผิด
 แปลกนกกตนมฝนตกน จะจาเตี้ยมคนเบยบจฮือแจง จาด
 กวเบนก้า จะมาบัตแต้ม เอาตมาตากม ोनคนต่างเมือง

จะมาจากหอทองงายด้วยกำตม กำฟ้าอ่อนนุ่ม หากำ
 หอสมนกว่าจะม ถมตายคน เจอกูกุขาง กับเขาหมน
 วน มนเหมือนนกกับนง ออย่าหันแตกน ไปพรางอัม
 ของเม้าเขาแดงตมจ้เอา ที่ตั้งตตาย เขาก้จะเหมาว่า
 พวกของเราหันแตกมได้ กอนนมไม้คนโตมาโก้ จักเชิญ
 ไปรบเตียง หนาด้าพวกเฮ้ามเค้าซึกเพียง ไม้บ่อโคโก้เห็ดยว
 แด บตเคยวเคยวณ เขามาแยแด้ หินผ่ายเบ้นแพร แดมา
 เกยวโก้ ทำมาอยู่จก บานเหนอบานไค พุก้าไคบหนอง
 เชิญไปเตียงต้อเบ้นพวกพอง จำเกยวของกำโย สุรานา
 บค เขานาฉะใจ จำกำไคพวกเฮ้าเจ้าธา เหมือนเบ้าหุดอก
 เด็กหรือคนผบ่า หือหุดงวาคาหุดงนอม หนิวาด้าปางเบ้น
 เมืองกตจอม บอฮ้เทอาอนเคยมทน ถึงจระงาวเซอะ คน
 มระณคน ในใจของมนหากฮ้เต็มได้ หุดอกเบ้าจกนกเขา
 ใจได้ หวานมนในนอกเหนือ มุเซอชเมรอ้างเบ้นจาดเจอ
 ไฉจะเจ้อได้ไไหนนา จะเซเคนนาฮ้อยไปอาษา เขาคว
 มนมาโบราณค่านห้าม เดือหมีในตง กนมนไคด้าม ฮย้า
 ไร่ใจต่างบ้ำตัก มหาตมุทรวเขายังหยงตก ถึงฮ้อตคนหัน

ทรายคนต่างถิ่นต้องอ้างเป็นเซตถ่าย เด็ดถุบายหมายหัน
 แต่ได้พระเจ้าของเฮากันเฮาบ่อไหว ก็ผิดวินัยมากนัก อย่า
 เจ้อคำไผ่ คนโคจวนจัก หือหงหงหงหุหุเบา คนต่างถิ่น
 ต้อง อวดอ้างตอเขาจะหือพวกเราได้หงเจ้อถอย ฟุเซิน
 จองหง หือหันเบงบอย เหมือนตังโคมดอยเมฆฟ้า อย่า
 หงกจกร ผดวนบ่ห ว่าเบนครอกอนบ่คอง นิทานจ่าไฉ
 กตาวแจ้งถคอง เป็นทำนองโบราณเก้าเหง้าเป็นว่าเลื่อ
 ตอว่าพระเจ้า ก็ผิดบ่เตาแตก จักพูดไปยาว บัญญาบ่อ
 หนัก ขอหยุดเต้าน เขิญฟังก่อนแหละ.

จบบริบูรณ์ เต้านก่อนแหละ

ภาพิตพระพุทธเจ้า

“นีส้มมะ กรณิ เสยูโย”

“กิดหือดี ๆ แล้วจึงเยยะ ดีกว่า”